

Розділ 1

Майже як у казці, але ні!

— Та що це за чортівня тут коїться?! — Віка дивилася, як замурзане кошеня спритно зв'язує шнурівки на кросівках двох телепнів просто посеред трамвайного вагона. Чи телепня і телепки? Цікаво, чи є таке слово? Хлопець і дівчина щось зосереджено писали маркерами на вікні, гиготіли та штурхали одне одного ліктями.

— Ви ж дорослі, і не соромно шкоду робити? — мляво звернулася до них жінка, яка сиділа ще далі за Віку й обмахувалася капелюхом, наче віялом.

— Ні, не соромно! — кинули хулігани, і не озираючись продовжили обмальовувати трамвай. Тим часом кошеня закінчило свою справу, уважно подивилося на Віку, підморгнуло (!), застрибнуло на компостер і… зникло.

— Ц-ц-це що-о-о — п-п-ривид?! Ви хіба не бачили?! Чому ви всі вдаєте, ніби не бачили? — пискнула Віка і втиснулась у спинку сидіння.

— Ти кого тут привидами назвала, малючко? — розвернулася до неї дівчина. Оце вже було образливо! По-перше, їй самій років тринадцять, а по-друге, Віка вже давно не вважала себе малючкою. А якщо направду, то взагалі ніколи! Зараз їй було вже одинадцять, ем-м-м… гаразд, майже одинадцять, ну, добре-добре, їй мало виповнитись одинадцять за кілька місяців. І погодьтеся, що «майже одинадцять» — це давно не малючий вік!

— Диви, у неї пиріжки, а я голодний! Ану, дай сюди! — хлопець зробив крок до Віки й різко випростав руку, щоб вихопити торбинку з пиріжками. Але миттєво й на весь зріст розтягнувся у проході. До всього на нього згори ще й гепнулася подружка, бо ж їхні кросівки були зв'язані чиїмись спритними пальцями. Аж ніяк не людськими пальцями!

— Зупинка «Зодчих»[1], — донеслося з динаміка, наша героїня Віка перестрибнула через сердитих розгублених підлітків і вихором вилетіла з трамвая.

«Дідько, капець, це якась маячня!» — думки в голові не складалися докупи, а стрибали, наче сполохані жаби, руки і ноги Віки трусилися. Довелося присісти на лавку просто на зупинці і трохи відсапатися, тобто прийти до тями. Ото тобі й розмови про казки! І мамі не скажеш, бо не повірить, а якщо переконувати, то ще вирішить, що її молодша доня поїхала дахом.

— Жаркий день, — почулося збоку.

— Що? — Віка озирнулася.

— Спекотно, кажу, парко, мабуть, на вечір буде дощ. Дитино, може, тобі квасу холодного? Бо так дихаєш важко, чи не перегрілася бува? — поруч із зупинкою, під парасолею сиділа продавчиня, а перед нею височили сині пластикові бочечки.

«Точно, перегрілася, — подумала Віка, взяла маленького стаканчика й пішла, повільно цмулячи

[1] Трамвайна зупинка «Зодчих» — на перехресті вулиць Пирогова та Зодчих.

смачну квасну прохолоду. — Мабуть, це від спеки мене отак глюконуло. Кошеня зв'язує шнурівки — ото в мене галюцинації. А мама ж радила надягти панамку, але тоді б я точно була як та Червона Шапочка. Виходить, що до порад батьків іноді варто дослухатися».

***

За 30 хвилин до того

— Доню, мені потрібна твоя допомога, — мама стояла в одвірку Вічиної кімнати. — Агов, ти мене чуєш?

Їй довелося постукати по деревині, щоби привернути увагу дівчинки в навушниках, яка зосереджено ганяла монстрів на екрані ноутбука.

— Га, ти щось казала, ма'? — на обличчі Віки читалася невдоволена ввічливість.

— Допоможи! — мама молитовно склала руки.

— Десять хвилин, ок? — донька кліпнула пухнастими віями і, не чекаючи відповіді, повернулася до гри.

— Ок. Але я сама до тебе зайду за десять хвилин.

Слова мами зависли у просторі.

— Туки-тук! Вікусю, ти вже дограла? — мамина

бадьорість відірвала дівчинку від екрана й негайно почала дратувати. Хоча більше дратувала не бадьорість, а оце звернення «Вікусю», яке личило дошкільняткові, а не підлітці, майже підлітці.

— Так, давно, я відоси дивлюся. Тобі щось потрібно? — Віка трохи посунула лівий навушник і напівобернулася до дверей.

— Ти просила зайти за десять хвилин. От я й прийшла.

— Я просила?!

— Так, бо мені потрібна твоя допомога. Я пиріжків напекла, відвезеш дідусеві?

— А чому не ти сама?

— Гаразд, — підозріло швидко погодилася мама. — А ти сходиш на закупи, приготуєш борщ і поремонтуєш шорти, бо я в них лазила по деревах і вони порвалися… Ой, то ж не я, а ти, — мама показала язика.

— Не роби так, ти доросла жінка, — Віка висолопила свого. — І чому Лєрки ніколи немає вдома, коли вона потрібна?

Мама плеснула в долоні, наче вчителька, що привертає увагу. Хоча, чому «наче», вона ж і є вчителькою (і це ще одна причина дратуватися, принаймні так вважає Віка).

— Хіба ти не знаєш, що батьки спеціально народжують старших дітей, щоб ті швиденько виросли, поїхали вчитися й переклали свої обов'язки на молодших? — радо заторохкотіла мама, картинно відставивши ніжку, наче позувала для фото.

— Жінко-мати, з тобою все добре? — Віка підозріло дивилася на маму.

— Авжеж, підлітко-донечко, бо я їду до дідуся, а ти вари борщ і краще без квасолі, домовилися?

— Ні!

— Без питань, тоді вари з квасолею! — мама розвернулася на п'ятах.

— НІ! — вигукнула їй у спину Віка. — Я (!) відвезу пиріжки! — вона важко зітхнула й піднялася з-за столу з дивним буркотінням. — Тільки в мене капелюшка немає…

— Якого капелюшка? — мама замислено озирнулася на неї через плече.

— Червоного, звісно.

— Та годі! — мама махнула рукою. — Є рожева панамка, до речі, варто її надіти, бо сьогодні спека. А стосовно казки, вулиця — не темний ліс, тротуар — не стежка, а дідусь…

— Не бабуся?